

ושאלתו היא על הא דקתני סיפא: זה הכלל, כל שאין כמות חיה, הרי היא טרפה. מכלל זה אתה למד, דטרפה אינה חיה.

והיינו, מוכח מסיפא דמתניתין שהטעם לאיסור טריפה, הוא משום שאינה מסוגלת לחיות. ולכן שאל ריש לקיש, מנא לן רמז מן התורה לכך שטרפה אינה יכולה לחיות!?

ועונה הגמרא על שאלתו: דכתיב "וזאת החיה אשר תאכלו", ודרשינן: רק בהמה זאת, שהיא חיה, דהיינו, שיכולה להמשיך ולחיות, אכול. אבל בהמה שאינה חיה — לא תיכול!

ומדייקת הגמרא: מכלל דברים אלו אתה למד דטרפה לא חיה!

שהרי מיעט הכתוב מאכילה בהמה "שאינה חיה", ואין לנו דבר חי שמוגדר כ"אינו חי", אלא טרפה [כי נבלה אינה בגדר של "אינה חיה" אלא היא מוגדרת כ"מתה"].

ודנה הגמרא: ולמאן דאמר טרפה חיה, שיכולה היא לחיות, אלא שאסרה הכתוב באכילה, מנא ליה רמז מן התורה שטרפה, על אף שהיא חיה, בכל זאת היא אסורה?

ומשנינן: גם הוא נפקא ליה מ"זאת החיה אשר תאכלו", ודרשינן הכי: "זאת" מיעוטא הוא, ובא ללמד: זאת החיה, דהיינו "סתם חיה", רגילה, אותה בלבד אכול. אבל חיה אחרת, כגון טרפה, אף על פי שהיא חיה — לא תיכול!

מכלל זה אתה למד, דטריפה חיה!
ואידך, דסבירא ליה שטריפה אינה חיה, האי מיעוטא ד"זאת", מאי עביד ליה?

מיבעי ליה לכדתנא דבי רבי ישמעאל:

דתנא דבי רבי ישמעאל: "זאת החיה אשר תאכלו" - מלמד הכתוב שתפס חקב"ה מכל מין ומין מבעלי החיים, והראה לו למשה, ואמר לו: זאת אכול! וזאת לא תיכול!

ופרכינן: ואידך, דיליף מ"זאת" שטרפה חיה, תיקשי: הרי לדידיה נמי, מבעי ליה להאי קרא לכדתנא דבי רבי ישמעאל?

ומשנינן: אין הכי נמי, דהאי קרא "וזאת החיה" בא ללמד לכדתנא דבי רבי ישמעאל. אלא, טרפה, שהיא חיה, מנא ליה? — נפקא ליה מאידך תנא דבי רבי ישמעאל.

דתנא דבי רבי ישמעאל: הא דכתיב [שם] "זאת תורת הבהמה והעוף — להבדיל בין הטמא ובין הטהור, ובין החיה הנאכלת ובין החיה אשר לא תאכל".

מאי "החיה — אשר לא תאכל"?

בא הכתוב ללמדך שטרפה, אף על פי שהיא חיה, בכל זאת לא תאכל!

ומהי טרפה? אלו שמונה עשרה טרפות, שאינן מבוארות בכתוב, אלא שנאמרו

שאינן לך אלא מה שמנו חכמים בטריפות. וביאר, שלרבי טרפון לא היתה קבלה מיוחדת על ניטלה האם, אלא שהוא היה סבור שמקרה

ואם לא היתה קבלה בידי רבי טרפון שהיא טריפה, הרי גם אם היתה עדות של הרופאים שהיא מתה הוא לא היה יכול להטריפה, כיון